

A város tetején ülve nézem,
hogyan lángol a világ,
hogy a napnak a sugara
a szmogfelhőkbe bele-bele fúrja magát.

Nézem az utcákat, a tereket, a falakat,
hallottam már ezeket a zajokat.
Úgy szeretem a reggeli szagokat,
mégis a földben bomlanak el!

A jelenem csakis én vagyok,
és egyre rövidebbek a nappalok,
gyengül a kép, akadozik a vétel
de változni akarok.

Zuhanok lefelé,
és érzem a csontjaim lettek a fém.
Keresem a jegyemet,
Nehogy holnap is ugyanezt dobja majd a gép.
Kérem vigyázzanak, az ajtók záródnak!
Má látszik a fény,
de ez még csak a hajnali járat.

Rázza a város az első buszt,
ahogy átível a Dunán,
amin a bejövő égéstermék
fojtja az átutazók nyakát.

Nézem az ellenséges szemeket,
ezeket a barátságtalan fejeket.
Én már tudok rólatok eleget,
és ti is a földben bomlotok el!

A jelenem csakis én vagyok,
és egyre rövidebbek a nappalok,
gyengül a kép, akadozik a vétel
de változni akarok.

Zuhanok lefelé,
és érzem a csontjaim lettek a fém.
Keresem a jegyemet,
Nehogy holnap is ugyanezt dobja majd a gép.
Kérem vigyázzanak, az ajtók záródnak!
Má látszik a fény,
de ez még csak a hajnali járat.

Zuhanok lefelé,
és érzem a csontjaim lettek a fém.
Keresem a jegyemet,
Nehogy holnap is ugyanezt dobja majd a gép.
Kérem vigyázzanak, az ajtók záródnak!
Má látszik a fény,
de ez még csak a hajnali járat.